

לאדם בן חנוך

אדם נכנס לבית יונתן לפני כשנה וחצי, במאי 2012

הצוות תמיד נקשר לדייר ולמשפחתו, ולמרות שהמוות הוא חלק בלתי נפרד מהבית, תמיד יש קושי בפרידה וגעגועים לאנשים שהיו חלק מהווי הבית וטיפולם היה הרגל שוטף של העבודה היומיומית.

הצוות מכיר את הדייר בסוף ימיו, ומי שהינו חבר קיבוץ, כמוני, זוכר ימים אחרים ובריאים ומלאי עשייה ומרץ.

אף פעם לא אשכח כשהחלפתי את אדם כשהיה מורה בכיתת חרמון לשבועיים. הערצתי לאדם ולכל העוסקים במקצוע ההוראה אחרי שבועיים אלה הייתה רבה מאד וכנראה אז גמלתי בליבי לא לעסוק במקצוע זה. גם תמיד אזכור את אדם אוהב הילדים המסתובב בחדר האוכל ומציג עצמו בפני כל פעוט שנקרה בדרכו כאדם, אבל ביום ב' שמו בדם, ביום ג' – גדם וכולי, עד יום שבת שבו הוא נקרא שדם.

צוות בית יונתן נזכר בגעגועים באדם – הדייר בבית הסיעודי, וכך אמרו: אדם היה בעינינו איש אציל, איש ענו, אדם טוב ומנומס. הייתה בו מכובדות ולא העזנו סתם להתבדח עמו אלא לדבר עמו בכבוד גדול כי הוא הקרין ייחוס רב. אחת הדיירות מאד מאד נעצבה כשנודע לה על מותו של אדם ועד עכשיו לא נרגעה. היא לא מאמינה שאיש כה נחמד הלך לעולמו (לעומת דיירים אחרים שהיא שופכת עליהם קיתונות של רותחין) א-מענטש היא אמרה עליו – בן אדם כשמו כן הוא.

גם לקראת הסוף כאשר אדם לא יכול היה כבר לדבר, ראינו שיצר עמנו קשר עין, רצה לתקשר ולא יכול היה. היה לו חיוך מאיר ותמיד שם לב לאחרים וגם העיר שהצוות עובד מאד קשה. כששמע שאחת העובדות היא רווקה התייעץ עם אילזה בניסיון כיצד ניתן לשדך אותה.

גם במצבים של כאב וחוסר נחת וחוסר נוחות ענה בנימוס ובדרך ארץ עם קריצה קלה לתחום ההומור. שנשאל מה שלומו ענה "היו לי כבר ימים יותר טובים".

יחסו לעבודה היה ברור ומתוך שלא היה לגמרי צלול ביקש מאיתנו שניתן לו עבודה, שאל מתי מגיע האוטובוס שנוסע לביה"ס והתעקש שהתלמידים מחכים לו. נדמה לי שעבד בביה"ס עד שחלה. יום אחד הוא עוד נסע לעמק החולה ולמחרת חלה ואושפז בבית החולים. הוא לא ביזבז אף שנייה לריק ותרם עד היותו בן 90 פלוס.

המשפחה היתה מאד חשובה לאדם. שמה של אלזה נישא על שפתיו יום יום ושעה שעה, והוא קרא בעת מצוקה למיה ולדורי שיהיו עמו.

הצוות מבקש להגיד לך אילזה שגם את תחסרי לו מאד, שהיית דיירת פעילה לא פחות מכל אחד מהעובדים. יחסרו לנו הערותייך על התפריט, את הבדיקה היומית שלך של סידור העבודה, את הערותיך מה לתת לדייר זה או אחר, את בקשותייך להנמיך רדיו, טלוויזיה, או קולה של דיירת, ובכלל, את האיכפתיות שלך ומעורבותך בקומפלקס הנקרא בית יונתן.

לכל משפחת בן חנוך, משתתפים בצערכם ובאובדנכם, ומעיזים להגיד שזכיתם באב/בעל/סב מיוחד במינו.

צילה בשם כל הצוות של בית יונתן

